

Sygn. akt V KK 301/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron (art. 535§3 k.p.k.)
sprawy **J. W.**

skazanego z art. 300§2 k.k. w zw. z art. 308k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt: XVII Ka (...),

utrzymującego w mocy (w odniesieniu do tego skazanego) wyrok Sądu
Rejonowego w L.

z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt: II K (...)

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążyć
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej na korzyść skazanego J.W. podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego: 1) art. 193 k.p.k. przez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych, w sytuacji gdy stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych co do wartości zbywanych przez skazanego ruchomości i nieruchomości, co pozwoliłoby na ustalenie, czy skazany wypełnił swoim zachowaniem normę art. 300 § 2 k.k., jak również przez zaniechanie powołania biegłego księgowego na okoliczność sytuacji finansowej spółki i oceny możliwości zaspokojenia wierzycieli z jej majątku, 2) art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. przez niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia, dlaczego w opinii Sądu zbywanie przez skazanego majątku miało realny wpływ na

udaremnienie i uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli oraz zarzut naruszenia prawa materialnego art. 300 § 2 k.k. przez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że skazany wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję tego przepisu, podczas gdy skazany nie działał z zamiarem kierunkowym udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego lub innego organu państwowego, co powinno prowadzić do jego uniewinnienia.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków obu Sądów.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka zasługuje na oddalenie. Kontrola kasacyjna nie potwierdziła zasadności podniesionych zarzutów. Sąd Okręgowy w P. w sposób zgodny z wymaganiami prawa procesowego odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji. Rozważył należycie wszystkie zarzuty, w tym szczególnie wnikliwie sztandarowy zarzut apelacji dotyczący niepowołania biegłych i prawidłowo wyjaśnił czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji, a uwzględnił ocenę dowodów przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji. To zaś, że sposób rozpoznania tych zarzutów nie jest zgodny z oczekiwaniami ich autora, nie może wprost prowadzić do uznania, iż kasacja jest zasadna. Kontrola kasacyjna nie może polegać na dublowaniu kontroli apelacyjnej, a taką intencję skarżącego należało odczytać ze sposobu redakcji zarzutów jak i uzasadnienia kasacji, które powtarzają argumentację zawartą w apelacji. W istocie zatem postawienie zarzutów kasacji należało potraktować jako działanie instrumentalne zmierzające do przeprowadzenia ponownej kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się do wyroku Sądu odwoławczego należało wskazać, że ten Sąd słusznie podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, prowadzącą do skonstruowania właściwej podstawy faktycznej, która umożliwiła dokonanie prawidłowej oceny prawnej zachowania skazanego w płaszczyźnie art. 300 § 2 k.k. Za oczywiście niesłuszny należało uznać zasadniczy zarzut apelacji i kasacji dotyczący naruszenia przepisu art. 193 k.p.k. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu orzeczenia w sposób rzetelny wykazał na podstawie jakich dowodów

osobowych i rzeczowych dokonał oceny zachowania skazanego jako zmierzającego do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli. Dowody te pozwoliły bez wątpliwości uznać, że oferowana przez skazanego wartość ruchomości i nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży odbiegała w istotny sposób od ich wartości realnej. Na te okoliczności Sąd odwoławczy powołał wiele przykładowych transakcji sprzedaży majątku ruchomego i nieruchomego należącego do skazanego. Trafnie też Sąd odwoławczy wskazał na okoliczności faktyczne uzasadniające wniosek o niecelowości, czy wręcz niemożliwości przeprowadzenia żądanego przez skarżącego dowodu.

Przechodząc z kolei do oceny poprawności treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, to pomijając już oczywistą niezasadność kierowania zarzutu naruszenia treści art. 424 k.p.k. pod adresem sądu odwoławczego, należało uznać, że uzasadnienia tego sądu spełnia wymagania wskazane w treści art. 457 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do ostatniego zarzutu kasacji kwestionującego możliwość przyjęcia działania skazanego z zamiarem kierunkowym podnieść należało, że te ustalenia należą do sfery ustaleń faktycznych i jako takie nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego (art. 523 § 1 k.p.k.). Reasumując należało podnieść, że orzekając w granicach określonych treścią zarzutów kasacyjnych nie stwierdzono rażących naruszeń prawa.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.